Diumenge VII (B) de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 17,11b-19): En aquell temps, Jesús va alçar els ulls al cel i digué: «Pare sant, guarda'ls en el teu nom, els que m'has donat, perquè siguin u com ho som nosaltres. Mentre era amb ells, jo els guardava en el teu nom, els que tu m'has donat. He vetllat per ells i no se n'ha perdut ni un de sol, fora del qui s'havia de perdre, perquè es complís el que diu l'Escriptura.

»Però ara vinc a tu, i mentre encara sóc al món dic tot això, perquè ells tinguin també la meva joia, una joia completa. Jo els he confiat la teva paraula, però ara el món els odia, perquè no són del món, com jo tampoc no en sóc. No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne. Ells no són del món, com jo tampoc no en sóc. Consagra'ls en la veritat, que és la teva paraula. Tal com tu m'has enviat al món, jo també els hi he enviat. Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat».

«No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne»

P. Josep LAPLANA OSB Monjo de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, en el món, tot allò que no és mundà sovint és objecte de burla: és considerat inútil i perniciós, és bandejat, reprimit i —si pot ser— suprimit. Aquesta és la raó de tota persecució —violenta, i també lenta i solapada— per tal d'aïllar i esborrar l'Església en aquest món o per assimilar-la i buidar-la de contingut i fer-la mundana. Repassant la història de l'Església, el beat Newman deia que «la persecució és la marca de l'Església i potser la més duradora de totes».

Per això, Jesús —el Senyor de tots els temps— prega el Pare: «No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne» (Jn 17,15). L'activitat dels cristians es desplega en l'ambigüitat d'aquest món, en un camp de llibertat on juga la Gràcia que ve de Déu i el pecat que procedeix del maligne i del món, i que sovint troba una complicitat en el nostre cor, encara no prou cristià. El conflicte entre l'Església i el món és intern i extern. Continuo citant Newman: «L'Església és sempre una església militant; a vegades guanya, a vegades perd. I el que és més freqüent: guanya i perd a la vegada en diferents àmbits. No hem acabat de cantar un "Te Deum", que ja ens cal abaixar el cap per cantar el "Miserere"».

L'estat normal de l'Església en aquest món, mentre l'últim dels elegits no hagi arribat a la salvació eterna, és el de tensió. El cardenal Newman, reflectint la seva experiència, afegeix: «L'Església en aquest món està sempre sofrint i dolent-se; porta en tot instant en el seu cos la mort del Senyor Jesucrist».

Germans, perseverem sense cansar-nos-hi, prenent forces del mateix cansament que és inherent a la nostra condició de ciutadans del cel que fan via ací a la terra. Que ressonin en el nostre cor les paraules que ens deia Jesús: «El qui haurà perseverat pacientment fins a la fi és el qui se salvarà» (Mt 24,13).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «'Santifiqueu-los en la veritat', feu-los sants donant-los l'Esperit Sant i una sana doctrina, perquè els sants preceptes de Déu instrueixen i santifiquin el cor» (Sant Joan Crisòstom)

- «Jesús resa i ens convida a resar perquè sap que hi ha coses que només les podem rebre com a do, hi ha coses que només podem viure com a regal» (Francesc)

- «Si ens introduïm en el sant nom del Senyor Jesús podem acollir, des de dins, la pregària que Ell ens ensenya: 'Pare nostre!'. La seva pregària sacerdotal inspira, des de dins, les grans peticions del Parenostre: la preocupació pel nom del Pare, el desig del seu Regne, el compliment de la voluntat del Pare, del seu designi de salvació i l'alliberament del mal» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.750)